

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad
Perfectionem per Exercitia Spiritualia**

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

Dissertatio Pro Quinta Die. De Imitatione Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

DISSERTATIO.

Pro Quinta Die.

De Imitatione Christi.

Tanta est DEI Creatoris nostri sapientia, ut, si quem finem nobis excellentem præsum vult, nobilissima etiam media eò persequendi soleat addere; tanta verò etiam ejusdem est bonitas, ut gloriam suam non velit, nisi conjunctam cum felicitatis nostræ incremento, atque ideo si Salvatoris nostri desiderium est, ut ipsum ames, eò id intendit votum, ut, quem amas, cum etiam imitari gestias. Cordis tui dominatum appetit, gloriosum quidem Majestatis suæ, sed eò fertur Divinus hic ambitus, ut ex ipsius animi tui servitute ad imitandum eum, cui servis, promovearis. Et hæc est illa Regis nostri imitatio, ad quam hodie te provoco. Considera, si lubet, attentè & meditatè, quantis imperiis titulis obligatus sis ad sectandum hoc imitationis studium, tum, quantam oporteat in hoc lo diligentiam infumi, quantâ item hætenus tolerantia in eo versatus sis, & quid impostertum hoc in negotio moliri cogites.

Primum, quò ad sui imitationem te pellit, Saluator tuus, præstantia est, & Majestas Divina personæ suæ, & Sacratissima Humanitatis Ejus

nobilissima decora. Si enim magnum quid est, magnatibus in iis rebus esse similem, quas merito commendabiles totus orbis in ipsis suspicit, infinitus certè honor erit, Salvatori tuo in vita, quam duxit, sanctissimis rationibus esse similem.

Alterum est. Quidquid in viribus tuis est, id omne liberalissima Servatoris tui Bonitati debes. Ita enim te beneficiorum & numero, & gratiantia sibi obligavit, ut immanitatis quædam species futura sit, id omne non illico præstare, quod tantus Largitor à te desiderat. Jam verò nihil est, quod impensius à te exigit, quam vitæ morumque suorum imitationem. Neque aliud est, quod in terras has ex Cœlesti Regia illum detraxit, quàm ut æterni Patris sui regnum, diaboli fraude ferè jam collapsum, integrum restitueret. Idque cum fieri non possit, nisi imitemur eum, in quo æterni Patris voluntas, & suprema potestas tam excellenti modo dominata est, nihil ardentius exigit, quàm ut integerrimè se imitemur.

Sed en tertiam considerationem, quâ totus, nisi fallor, convinceris. Vitam elegit Servator tuus communem aliquam, eo certè fine, ut nulli non imitabilem se proponeret, & ut imitati sanctissimam Ejus vitæ rationem, ad immortalitatem

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

lem quandam , & omni humano captu maiorem gloriam & beatitudinem elevemur. Considera tantisper hominum & angelorum regem, egenum, & contemptum, & convertentem inter nos, vitæ despiciabilis habitu, quo perperimus quisque , & ex ima plebe hominum. Et hoc sanè non aliquâ fati necessitate accidit, neque idcirco, quòd non felicius aliquid, & gustius Vitæ genus potuisset sequi; sed neque ideo, quòd commodior vivendi ratio æterni tri displicuisset: cum tantum honoris redun- set in Divinam Patris Majestatem, si in summa dignitatibus, & inter Aulæ pretiosos apparatus vixisset filius, quàm modò, cum despiciabilis vitæ genus amplexus est. Nobis ergo prototypum voluit, tibi, mi Lector, mihi, & singulis quos Divinæ menti suæ præsentis habuit, quando ærumnosam hanc vitam, quam deinde des- xit, dignatus est eligere, ut nullus nimirum des- set, qui imitari tam nobile prototypum non pos- set, quòd imitari sanè, si quidem salus nobis cordi, nobis est, omnino necesse puta. Cum ergo tot ærumnas amplexum vides, tibi illas amplexum crede, ut amabiles nimirum faceret, quod delicata indoles tua alioquin horret; consecras illas amore suo, ut tibi commendabiles faceret.

An ergo inutilem tibi Divini VERBI

ationem, & quantum ad vitam desiderii
naturæ tuæ contrariam pertinet, exitialem
quodammodo patieris esse? Id Bonus DEVS à
te avertat! Certè si tu hodie Salvatorem tuum
cum cruce sua erubescis, veniet aliquando dies
ille, quando è converso ipse te quoque erubescet,
& procul à Divino conspectu suo ablegabit.
Si modò tam delicatus es, ut pati, atque
in JESVM in ærumnis suis consolari quodammodo
recuses, permittet ille, ut in ejusmodi aliquando
supplicia ruas, quæ nihil per totam æternitatem
admittent solatij. Non ergo tam immanis erga
tam studiosum amatorem tuum esto: ecquid verò est,
quod horres tantopere? Infamia decóra esse capit,
postquam filio Dei desponsata est. Dolores non jam
pungunt amplius, neque acerbitalis habent aliquid,
sed celestem dulcedinem ex sui cum Salvatore
tuo conjunctione imbiberunt.

Sed parùm videlicet Majestate, & beneficiis
Redemptoristui adhuc commotus es: et sanè
invenia. An verò tam etiam barbarus & immanis
eris, ut te ipsum oderis, salutem tuam fugias,
& periculo æterni exitij te ultro vecors exponas.
Cede saltem propriæ salutis tuæ, ejusque
consideratione ad ea, quæ suadeo, inflectere.
Nunquid intelligis adhuc, nihil ad felicitatem
tuam

tuam tibi convenientius futurum, quàm sequi
 Salvatoris tui vestigia, quàm licebit, proximè
 Certè cogitare nefas est, quòd ad aliquid te in-
 vitet ipse, quòd exitiale tibi sit; nimium enim
 Bonus est. Sed neque Sapièntia ejus permittit, ut
 suspicari, ac vereri audeas, ne fortassis deceptus
 ad suū te sequelam tanquam parū tibi profici-
 am illexerit. Quid ergo est, quòd cunctaris, et
 dubitas, num sequi invitantem, ejusque con-
 filiis acquiescere, consultum tibi sit.

Quæ tibi fides hac super re dicat, in ac-
 quiesce, & ita tecum statue: Remunerationem
 quam DEVS omnibus illis Humiliationibus
 quibus plena est vita Salvatoris tui, pollicetur
 tantam esse, ut ejus consequendæ studiò, infan-
 tis partibus duriora perpeti grave tibi non de-
 beat esse; cùm, quidquid laboriosum in hac vi-
 ta toleratur, comparatum cum gloria, quæ
 lucraris, planè nihil sit. Ita tibi disertè Redem-
 ptor noster asserit: Qui mihi ministrat, me-
 quatur, inquit, & ubi ego sum, illic & ministrus
 meus erit. Quòd si igitur triumphanti gemitu
 esse similis in Beatitudine, imitare illum in exi-
 lio; si patieris cum patiente, regnabis cum
 Triumphante.

Præterea nòsse debes, & accuratè expendere
 quòd salvari nequeas, nisi adjutricis Divinæ
 gratiæ

quæ præsidio. Hanc verò, sicut non tenetur
tibi Deus in omni penitus eventu abundan-
ter submittere, ita sperare debes, illum eam ti-
bi in his periculis liberaliter largiturum, quibus
pro honoris sui propagatione ipse te exposue-
rit. Vereri igitur, & serio vereri debes, ne, dum
nummum tibi met ipsi delicatus, imitari ducis tui
pretia recusas, ipsam hac socordiam perditum te
cas. Ac proinde frequenter ejus te meminisse
convenit, quod Cœlestis hic Magister tam serio
pronunciavit: qui amat animam suam in hac
vita, perdet eam pro tota æternitate. Christo
itaque te totum consecra, & perdes te totum
contemper, sed ut æternum felix hac ipsa tuimet
poturâ fias.

II. Statutum ergo tandem est, sequi ducem
tam pretiosum? at jam & rationem gestis in-
telligere, quam in Salvatoris sequelâ tenere
convenit? Ideo facili negotio, nisi fallor,
perstiterim. In compendio rem totam accipe.
Oculos duntaxat aperi, & præeuntem tibi Sal-
vatore tuum intuere; suis ille vestigiis iter tibi
signat rectissimum. Res utique faciliior est, præ-
euntem intueri, quàm sequi: sed & hoc fa-
cilius te recepisti, ut primùm Christianus esse
cepisti. Quod sanè quid aliud est, quàm profi-
teri fidem, doctrinam, vitam JESU Christi?
Ma^{ct}

Maſte igitur animis, Chriſtiane, ſequere, quem
adoras ; quot actus exercuit, totidem ejus ſunt
veſtigia ; age, quod egit, & eodem, quo egit mo-
do, & imitatus es, quem adoras. Operare, ut
ipſe ; patere, ut ipſe ; quere, quod quaſiit ; ſu-
ge, quod averſatus eſt ; relinque, quod deſeruit ;
quaſi conſulit, exequere ; idem tibi, quod ipſi
propoſitum eſto ; eaſdem, quas ipſe coluit, virtu-
tes amplectere ; temet abnega, ut ipſe ; crucem
cum illo tuam porta, & ſiquidem DEO ita fue-
rit placitum, neque crucifigi cum illo dubita-
& nihil dubita, quin ita eum proximè ſequa-
ris.

Sed age, ſingillatim rem exequamur, ut ac-
tius videas, qua eundum tibi ſit. Ut imitari
Dominum, neceſſe eſt, non ſolum non aucupari
dignitates, ſed oblatos ultro honores malculè
reicere, niſi aliud Divinæ gloriæ ratio videatur
exigere. Contemptus, à quocunque tandem
in te profectos, etiam nullâ culpâ tuâ, avidis am-
plexibus debes acceptare. A quibus contemni
te contigit, ab iis animo non ſolum averſi non
debes, ſed amare, & bene, tam in Divinis, quam
temporalibus, & velle debes illis & facere, ac-
que arbitrari, iis te peculiari prorfus nomine
obſtrictum eſſe. Quin imò, quos ultro ab aliis
non experiris contemptus, eos cum omnibus,
qua

que natura horret, debes inquirere: ita enim
 Saluator tuus fecit, & ut cum lucro obtineret,
 quod quæsit, etiam miracula patravit, ut habe-
 re, unde pati posset. Quid multis? unum oportet,
 ut desiderium habeas, idque perennè, anni-
 hilandi te, & moriendi tibi, ut continuum Dei
 & Salvatoris tui Holocaustum vivi amoris
 ignibus ardeas. Et hoc est gloriosum illud Re-
 ceptoris tui desiderium, quod cum mentem
 sanctissimam totam occupasset, illa plena
 amoris verba expressit: *Baptismo habeo bapti-
 zari & quomodo coarctor, donec perficiatur!*

Neque jam credo, percontaberis, quid agen-
 dum sit, ut imiteris Salvatorem tuum, in iis quæ
 delicias, & vitæ hujus temporalis amœna sola-
 ta concernunt. Anima enim, quæ honoribus,
 in profectò delicatissimæ, jam mortua est, pa-
 rùm illud ampliùs desiderat, quod longè mino-
 re est pretij, quàm honorum gloriosus fulgor.
 (dicit S. Spiritus induens personam Re-
 ceptoris tui) *in laboribus à Juventute mea.*
 Ah! quàm verè ab ipsa Conceptione sua &
 Nativitate, tota Salvatoris nostri vita non erat,
 nisi iuge paupertatis, & tolerantia exercitium!
 Quem enim in primo suo in has terras ingressu
 excepit Paupertas, eum, dum vixit, usque ad eò
 semper comitata est, ut neque in cruce dereli-
 querit,

querit, & in ipsum ad eò sepulchrum secuta fuerit. Valedices igitur, si quid diligas, parum mortalibus voluptatum & terrestrium bonorum desideris, quibus in corde dilecti tui nullus usquam locus patuit.

Nunquid ardua sunt, quæ hæcenus recensita ad imitationem Salvatoris nostri pertinentia, sed hem! aliud insuper sublimius quidem & difficilius hæcenus allatis, sed & longè nobilioribus omnibus nobilioribus, in quod omni studio, si fortius imitator esse vis, oportebit in eum. **JESUS**, quamdiu inter nos conversatus est, nunquam voluntatem suam fecit, sed unice in omni temporum, & eventuum varietate, in omni voluntatum humanarum vicissitudine, secum agi passus est, quod æterno Patri esse gratius. Obedientia nimirum fuit, quæ sepremam in Divino hoc pectore potestatem exercuit, & actus ejus doloresque omnes ad summam Patris voluntatem, tanquam normam unicam, exegit. Et hoc est, in quo sequi debet, si illud animus est æmulari, quod in se reliquit omnibus sublimius, & præstantius Christus habuit. Facilius, mihi crede, omne genus injuriarum, & omnes dolorum formas amplectaberis, quam voluntati tuæ valituro æternum decreto serio renuncies. Ordire, si lubet, hodie hac in re de te ipso triumphare.

III. Ignoscere

III. Ignosce Audaciae meae; opinor, non tam te fecisse, quod suadeo, qui enim excellenti modo id executus est, vel perfectus jam est, vel in arduae virtutis studio insignes profectus fecit. Dic igitur mihi (vel DEO potius, & tibi metipso) renuncia sine ita voluntati tuae, ut nihil egeris, quia tibi placuit, sed unice quia sic DEO placuit? Respondebis, nisi fallor, te obsecutum aliquoties fuisse majorum tuorum imperiis. Id ego cretam equidem; sed vereor, ne illico deserueris preclare capta, & quam DEO donasti voluntatem, eam tuo dominatui & usui rursus non taro subjeceris.

Excole hanc Virtutem masculino quodam & peculiari studio, & vel hodie incipe, eam, qua par est industria tam nobili te negotio impendere. Nolo ego, in quibusdam tantum eventibus voluntatem tuam exuas, sed ut aeternam quantum, & communem abdicationem ejus facias, ut ut cum gaudio alienis imperiis & nutibus aequaris, atque ita tuum a te velle penitus depinas, ut nolis aliud vel pati, vel agere, quam quod Deus vult.

Neque est, quod excessum hac in re aliquem suspiceris, aut metuas. Quod enim omnes animi vires in hoc unum videaris impendere, non miror, ut quare reliquas perfectionis partes putandus es

Cc

neg-

neglexisse. Si enim hoc penitus addidisti
 quidquid superest virtutis, totum jam integrum
 possides. Mens profectò illa, quæ suæ voluntatis
 placita non sectatur, neque honores veneratur,
 neque divitiis aut voluptatibus inhiat.
 Hæc enim omnia illis duntaxat accepta sunt
 qui appetitibus suis, & indomitæ Voluntatis
 blandiuntur. Atque adeò, quo studio curabis
 ne illa desideres, quæ tuæ solùm voluntati sunt
 commoda, eodem & honores, & delicias præce-
 arcebis, & dolores, ignominias, paupertatem,

DEI tui voluntatem impleas,
 amplexaberis.

